

SZEPESI ATTILA

Sorstalan énekek

ALKONYI ETÜD

vallató űző szaggató
e könnyű nap
évszakok körfürésze jár
szeretteim zuhannak emléktelen
tükrét veszti az értelem
arcok szavamból-elevenedő
sikátorok hol nem éltem soha
dohánybarna lépcsők űznek tovább
a kapuk fogsorában
mint részeg kántor
ki temet folyton és már nincs szava
e könnyű nap tüntén
ülök egy kőpadon
oly régi város ez tán senki sem
emlékszik égő emberhúsra
a zászlók űszkeire
évszakok körfürésze jár
műhelyek párás ablaka mögött
a görbehátú mesterek sehol
közel a bálványok kora
kihült kövek vasak körül
táncolunk majd egy éjszakán
írja-e valaki
történetünket
görnyedve gyertyafénynél
mint egyiptomi írnokok
sort sor alá
hajókürtök messzi szavában

KÖVEK

hegyipatak sodorta asztalomra
a fekete kavicsot
Elura sziklabarlangjából fénylik az odvas kristály
a lófej Erebusból görgött ide
kivájtja szél
ráncosra hasogatták hajnali fagyok
gyökerek vájták belé alagútjaikat

vizek-üzte viharok-szabdalta idolk
ősasszonyok
mozdulatlan kőmadarak
mélyükből hallatszik zuhatagok zenéje
erdők zúgása
épiil bennük ahogy bennünk az éjszaka
szavak nélkül terebélyesül

ROUAULT: AZ ÖREG BOHÓC

elporzottak a seregek
sújtó vasak bűzlő tevék
a romvárosok zöldbe-borultak
épültek új városok
a halotti leveleket föld borította
készültek új halotti levelek

a kőtáblákat összetörték
a kőtáblákat újra-írták
más nyelven az egy-igét
más nyelven az egyetlen beszédet

népek születtek kihaltak születtek
a régiek beszédét megtanulták
fából kőből kihallották a régvolt szavakat
megértették nap hold és csillagok járását
majd újra elfeledték

az agorán nem történt semmi
csak hemzsegett és harsogott a délidő
a hajókat és szekereket kirakták
ércen cseréltek életet
húst árultak és olajat
áldozati edényt gyümölcsöt
vásznat és rönkfát

a próféták sarui alatt
elmerültek az éjszakák ösvényei

*a prófétákat eltemették
született helyükbe más
a tüzeket a kulcsokat
a földiánsokat vigyázni*

*valami folyton elveszett
és fokról fokra megkerült
valami folyton elveszett
és meg többé sosem került*

*éjek nappalok összeforrtak
sugallat nélkül évre év
hús hússal sejtelem a kővel
kalmárének öröm és korbács*

*távol? közel? tenger vagy erdő
magányában nem tudható
toronyban barlang éjszakáján
éltek férfiak
kívül az elhamvadtt tüzek körén
félrevetetten és kiválva
őrizték egymaguk az összetört időt
rongyaikkal melengették
a hűlő parazsat*

*késő volt már
szavukat nem értette senki
dadogásukra nem volt kíváncsi senki*

*öltöttek csörgősipkát bohócruhát
visszatértek a városokba
kínálták mutatványaikát és beszéltek
tapsot arattak
de beszédükre nem hallgatott senki
ámultak csak
nyaktörő gyakorlataikon*

*aztán hogy egyre mélyebb lett az éjszaka
sűrűbb a folyó és néptelenebb az erdő
hangoltak könnyű dalra ők is*

*senki sem tudta
él-e valaki még
a tengerparti őrtoronyban
a kavicsokkal-elzárt
öblök mennydörgő szirtjei fölött
szembenéz-e
a nyitott látóhatárral
a tenger újult lovasrohamaival
torlódó tájak küszöbén
tanulja-e a mozdulatlan utazást*